

K odkritju spomenika kralju Aleksandru I. Zedinitelju na Rakeku

Slovenski fantje v krojih korakajo k odkritju spomenika

Zupan na Rakeku, g. Andrej Modic, sprejema spomenik v varstvo

Prisrčen sprejem dr. Stojadinovića na Rakeku

V nedeljo zvečer, na dan odkritja spomenika blagopokojnemu kralju Aleksandru, je prispel z SO ob 20.29 iz Londona in Pariza na obmejno postajo Rakek ministrski predsednik g. dr. Stojadinović. Iz Ljubljane mu je prišel naproti na Rakek g. ban dr. Natlačen. Ko so ljudje zvedeli, da se vrača v domovino dr. Stojadinović, se je zbrala na peronu velika množica ljudi. Na peronu se je pojavil ban dr. Natlačen, ki ga je množica viharno pozdravljala, dekleta v narodnih nošah pa so mu pripela šopek nageljnov. Ko je vlak z ministrskim predsednikom dr. Stojadinovičem privozil na kolodvor, se je ban ob vzklikanju navdušene množice podal v vagon ministrskega predsednika ter mu čestital ob povratku. Predstavil mu je nato župana občine Rakek

Modica Andreja, ki je pozdravil ministrskega predsednika. Nato ga je pozdravil predsednik krajevnega odbora JRZ Mihevc Leopold, gđ. Vidrih Milka pa mu je izročila šopek nageljnov. G. ministrski predsednik se je ljubezno zahvalil. Nato je stopil iz vagona in v spremstvu bana ter navdušene množice odšel na peron in skozi vhod kolodvora v park pred kraljevi spomenik, ki je bil ta dan odkrit, kjer se je poklonil velikemu pokojniku, množica pa je ves čas vzklikala viteškemu kralju in kraljevemu domu. Dr. Stojadinović se je potem po istem potu vrnil nazaj v vagon med viharnim pozdravljanjem navdušene množice, med katero je bilo veliko deklet v narodnih nošah.

Gluhonemi svojima dobrotnikom v slovo

Ljubljana, 18. oktobra. V vrsto tistih, katerih poklicno delo se je do kraja zaokrožilo in jim sredi jeseni plodono dozorilo, sta te dni stopila tudi dva odlična slovenska pedagoga, strokovni učitelj na ljubljanski gluhonemnici Ljubo Dremelj in ravnatelj na isti šoli Avgust Grm. Prvi se je že skromno umaknil v ozadje in nastopil svoj pokoj, drugi pa mu bo v najkrajšem času sledil. Več kot 30 let ju je tesno družila ena sama skrb, posvečena vzgoji gluhoneme mladine, ki z njima ni izgubila samo dveh vzornih učiteljev, temveč vse več: dva svoja res iskrena prijatelja in dobrotnika v najširšem in najglobljem pomenu besede.

Da dajo duša svoji hvaležnosti, so jima nekdanji učenci v soboto zvečer priredili v vrtnem salonu pri Mencingerju odhodnico, ki se ni odlikovala po zunanjem blišču in za lase privlečenih frazah, ampak po čudoviti toplini čustev, ki so lastne samo tistim nesrečnikom, katere je narava prikrajšala za eno največjih dobrin: za dar sluha. Čustva so jim prekipela na dan, hotela so se razliti v pojocje zvokov, pa so bile kakor raskava dlan, ki boža in ljubi samo v misli.

Prvi se je priglasiel k besedi strokovni učitelj Vinko Rupnik. V svojem govoru je naglašal, da sta slavljena tako rekoč postavila temelje vsemu današnjemu vzgojnemu prizadevanju v ljubljanski gluhonemnici in da je bilo njuno delo kronano z največjimi uspehi iskrenim čestitkam, ki jih je izrekel obema, se je pridružil tudi predsednik Društva gluhonemih graver Černe. Namesto v besede, je položil ves svojo dušo v kretanje in spletal z njimi neviden venec slavljencema v zahvalo in v elovo. Polagal je tudi ravnateljevemu namestniku Mirku Dremelju na srce, naj bo gluhonemi mladini enako skrben oče in vodja. Govorila sta še gđ. Šturm in graver Sitar. Oba slavljena sta dobila v dar diplomi, ki jo je z umetniškim okusom izdelal strokovni učitelj Ivan Erbežnik.

Ravnatelj Grm se je vidno ganjen zahvalil za vse čestitke, še posebej pa je izrekel svojo zahvalo dobrotnikom gluhonemih, tako med drugimi predsednik, Podpornega društva gluhonemih dr. Papežu, podpredsedniku Čeponu in veletrgovcu Volkmu. Naglašal je svoje zadovoljstvo, da po dolgem času spet vidi učence in učence iz prvih let svojega službovanja, odklanjal pa je hvalo v motivacijo: »Če sem kaj dobrega storil, sem napravil samo svojo dolžnost in to mi je v zadoščenje.«

K besedi sta se priglasiła še dva: gđ. Vugova in za mariborsko društvo Sagaj. Gluhoemni prigodničar Bergant je deklamiral lepo pesem, ki je med zbranimi zbudila veselo razpoloženje. Proti koncu je spregovoril še drugi slavljenc Ljubo Dremelj.

V enem so si bili poročevalci časopisov edini: poslovilnim večerom, v katere bi bilo položeno toliko prisrčnosti in tople domačnosti, imajo v svojem poklicnem udejstvovanju le redko kdaj priliko prisostvovati. In zato se jim besede ob pisanju tega poročila prav nič ne zatikajo.

† Padarčič Jože

Zavetišču sv. Jožefa, kjer je ostal do svoje smrti, to je skoro 34 let. Z denarjem, ki ga je prihranil, je sezidal ter opremil v domači vasi cerkvico in je dal tudi nekaj sveta za vzdrževanje. Koliterim Ljubljancem in drugim je kot zavetniški »mežnar« pri pogrebu zvonil, gotovo še sam ni vedel. Največje njegovo veselje pa je bilo krasiti oltar, če si se mu hotel prikupiti, si mu moral reči: »Jože, to je pa res mojstrsko delo.«

Poleg svoje cerkveniške službe je opravljal še stotero drugih poslov. Bil je izučeni strojnik. Če kaj ni bilo v redu in so poklicali Jožeta, se je za tri- ali pet minut nasmejati in rekel: »No, bomo pa pogledali.« In če je Jože pogledal, je elektrika zopet zašvetila, voda prnehala uhajati, strojno okno je dobilo novo steklo, z eno besedo, on je opravljal vsa tista majhna dela, ki jih je toliko v tako veliki hiši, kot je Zavetišče sv. Jožefa in ki jih nikoli ne zmanjka.

Letošnje poletje je začel bolehati za srčno vodenico. Vse hude bolečine je prenašal tako vdano, da bi bil lahko zgled drugim bolnikom. Ko je videl, da se mu bolezen vedno slabša, si je par tednov pred smrtjo še sam pripravil krsto, uredil račun z Bogom in svetom ter mirno čakal, kdaj ga pokliče Večni pred svoj sodni stol. V nedeljo ga je poklicala Kraljica sv. rožnega venca k sebi po plačilo, saj je dolgo vrsto let, kot zavetniški mežnar vsak večer v kapeli zavodski družini naprej molil sv. rožni venec. Še potem, ko ni mogel več na glas moliti, se je udeleževal te skupne večerne molitve, dokler ga niso moči popolnoma zapustile. Naj počiva v miru!

»Bayer-jev« - križ štiti od ponarejenja
Oglas je reg. pod S. Br. 181 od 1. III. 1937

Minister dr. Krek o dogovoru opozicije

V nedeljo je bil v Kamniku velik shod JRZ, katerega se je udeležilo okrog 3000 mož in fantov. Na shodu, o katerem je obširno poročal »Ponedeljski Slovenec«, so govorili minister dr. Krek, župan iz Komende Štrein, odvetnik dr. Zvokelj in župan iz Nevelj Novak. Minister dr. Miha Krek se je v svojem govoru dotaknil tudi dogovora med srbsko združeno opozicijo in dr. Mačkom in izjavil:

»Naše stališče bomo Slovenci označili takole: Veliko prahu je prvi hip vzdignil pred enim tednom objavljeni takimenovani sporazum med srbsko združeno opozicijo in med voditeljem hrvatskega naroda dr. Mačkom. Toda videti je, da se prah poglaga odveča in da hrvatske in srbske reke tečejo mirno naprej.«

Kar se načeloma sporazumevanja tiče, je naše stališče, da je v vsakem oziru bolje, ako se med seboj sporazumevajo in prijateljujejo, nego da bi se med seboj sovražili in klali. In v vsaki državi je treba vse storiti, to zahteva življenje, kar ne nasprotuje temeljnim državnim idejam, da vlada v njej sloga, prijateljstvo in pravo bratstvo.

Slovenci pri sklepanju sporazuma hrvatskih in srbskih opozicijskih strank niso sodelovali, ker jih nihče ni povabil niti pritegnil h kakim posvetovanjem in sklepanjem. Zato mi lahko najbolj mirno in najbolj objektivno govorimo o tem zadnjem opozicijskem aktu sporazumevanja.

Prvič: Srbske opozicijske stranke ne predstavljajo srbskega naroda, ker absolutno nimajo v njem večine. To so zgornjo pokazale zadnje občinske volitve. To dejstvo pa ne samo, da zmanjšuje ugled in važnost sporazuma, nego spravlja ob veljavo celo njegove temelje.

Drugič: Gospodje od opozicije pozabljajo na

dejstvo, ki ga mora upoštevati vsaka realna politika, da se sedanja Ustava ne more in ne sme spremeniti, dokler ne postane naš mladi kralj polnoleten, to se pravi, dokler ne dobi vse vladarske oblasti v svoje roke in z narodom svobodno vlada po ustavnih in narodnih zakonih. Tako dolgo se Ustava ne bo spremenila, to je tako gotovo kakor Amen v Očenahu.

Tretjič: Treba je naglasiti, da se ta opozicijski sporazum večine Hrvatov in manjšine Srbov ni nikak sporazum o notranji ureditvi države, kar vendar predstavlja že od nekdanje glavno zahtevo radičevskih mas na Hrvatskem. Hrvatska večina in srbska manjšina sta se sedaj samo sporazumeli, da se hočeta še nekdanje pozneje sporazumevati. Končnega sporazuma torej se ne marajo dovršiti, pač pa hočejo takoj na vlado, hočejo dobiti vso oblast v svoje roke.

Apetit po oblasti torej raste. Do sedaj so zahtevali vso oblast zase JNS, da bi zopet palili in žarili po vsej državi, preganjali, zapirali in streljali. Njihova slaba dela se niso pozabljena. Ves naš narod je enodušno proti povrnitvi nasilja in poizma.

Drugi aspirant na oblast je sedaj novopostopena koalicijska večina Hrvatov in manjšine Srbov. Njihovi izgledi pa so enaki nieli.

Pač pa smatram, da je sedaj prišel čas, da se danja vlada, ki je zadnje dni tudi v zunanje-političnem oziru demantirala vse tako visoko nakopičene laži nasprotnikom, kmalu po temeljitim posvetovanju izgradi, izzida naše banovine. Naj se v banovine dekoncentrira in decentralizira vse, kar ni proti ustavi. In vsi bodo s tem samo dobili, nič izgubili. Tu je sedaj teren za zdrav, trezen, pameten in realen sporazum!

Znani strokovnjak za konje konjeniški polkovnik g. Vladimir Seunig je sedaj na Poljskem, kjer si ogleduje na vabilo poljske države najbolj važne vojaške in zasebne trebežarne. Gornja slika kaže g. polkovnika (drugi od leve) v družbi poljskih in litvanskih častnikov. V ozadju trebežarna.

Zborovanje slovenskih skavtov

Ljubljana, 18. oktobra. V nedeljo so imeli svoj 15. redni letni občni zbor slovenski skavti in sicer zastopniki članov in članic iz vse banovine. Občni zbor so počastili s svojo navzočnostjo tudi zastopnik gosp. bana prosvetni šef prof. Lovro Sušnik, za mestnega župana dr. Ivo Frelih, zastopnik referenta za telesno vzgojo pri banski upravi gosp. Pleničar ter drugi zastopniki. Skupščino je vodil starešina arh. ing. Pengov, ki je predlagal vdanostne brzovjavke Nj. Vel. kralju Petru II., Nj. kralj. Vis. knezu-namestniku Pavlu, ministrskemu predsedniku dr. Stojadinoviču ter ministroma za telesno vzgojo in prosveto, kar je bilo soglasno sprejeto. Starešina je naglašal, da stopa slovenska skavtska župa letos v 15. leto svojega obstoja in zato priredi prihodnje leto velik vseslovenski skavtski tabor, ki bo dostojno proslava tega jubileja. Tabor bo v Mednem pod Smarno goro.

Prosvetni šef prof. dr. Sušnik je pozdravil zborovalce v imenu gosp. bana ter je naglašal, da ima skavtizem krasno nalogo in lepe ideale, ki so vredni vsakih žrtev. Izrazil je željo, da bi skavtizem čim bolj uspeval. Enake želje sta izrazila tudi gg. Pleničar in dr. Frelih. Za lepe besede se je vsem govornikom zahvalil pomočnik starešine gosp. Josip F. Knaflič. Odboru je bila soglasno izrečena razrešnica. V novi odbor je bila izvoljena soglasno lista: starešina ing. Ivan Pengov, njegova namestnika gospa Vid Novakova in gosp. Fr. Knaflič, načelnica Stana Brezarjeva, tajnika stud. ing. Manu Seifert in Vera Knafličeva, blagajnik Franci Erjavec in gospodarica Stana Mohorič. Izvoljen je bil ponovno stari nadzorni odbor, v župnem svetu pa bodo zastopniki vseh treh ljubljanskih stegov, častno razsodišče in odposlanci za zvezno skupščino.

Pri predlogih je bil izvoljen odbor, ki naj pripravi vse potrebno za vseslovenski tabor. Načelnik tega odbora je ing. arh. Mitja Svigelj, pomagajo mu pa znani skavtski delavci. Ob zaključku je spregovoril še zastopnik glavne uprave gosp. Julij Skočir, ki je pohvalno naglasil požrtvovalno delo slovenske skavtske župe ter pojasnil težave, ki jih ima glavna uprava v Belgradu.

Zopet avtomobilska nesreča v Slov. Konjicah

Cesta Maribor-Celje napravi v Slov. Konjicah pravokotni ovinek med Cotelovo, Domitrovičevo in poštno hišo. Ze sicer tesen prostor se še zoži radi potoka, ki teče po sredi trga. Tako se na tem prestrem ovinku stalno dogajajo lahke, težke in celo smrtne avtomobilske nesreče. Pred kratkim je neki tovorni avto podrl del železne ograje. V nedeljo pa se je spet zgodila težja prometna nesreča, pri kateri je trpelo tudi človeško zdravje. Neki osebni avto se je pred Cotelovo hišo zaletel v cestno ograjo, hoteč se ogniti kolesarju. Sunek je bil tako močan, da je avto odbilo. Vozilo se je zaokrenilo in tresčilo v Leskovškovo hišo. Kolesar sam je tudi padel, vendar tako srečno, da ni prišel pod avto. Pri padcu so mu ni ničesar zgodilo. Pač pa je avto kolo popolnoma zdobil. V avtomobilu sta bili dve dami, ki sta bili ranjeni na obrazu. Pretrpeli sta tudi veliko strahu. Poškodbe niso bile težke. Šli sta v Cotelovo trgovino, kjer so jima nudili prvo pomoč. — Zapovrstjo se ponavljajoče lažje in težje nesreče na tej prometni cesti Maribor-Celje kar vpijejo po prestavitvi ceste iz trga. Prvenatveno je treba na tej cesti napraviti zboljšavo ovinkov ravno v Konjicah. Nameravani odep ceste pri Brudermanovi gostilni je treba takoj izvesti pred vsemi drugimi deli na tej cesti. Ponavljajoče se nesreče so zahtevale že preveč škode na človeškem zdravju in ljudski imovini. Zato naj cestna oblast pripravljajna dela kar moč pospeši.

Večji učinek

Nova biološka raziskovanja so dognala, da razni glivični slični organizmi povzročajo srbež, tvorbo prhljaja in izpadanja las. To dejstvo se je takoj praktično uporabilo pri Trylisinu, KER TRYLISIN VEDNO VZPOREDNO KORAKA Z VEDO. Trylisinu je sedaj dodana posebna substanca, ki osvobojuje teme in lase teh škodljivcev, ki stalno ogrožajo Vaše lase. Trylisin je vsled tega še učinkovitejši in popolnejše biološko sredstvo, ki hrani, krepi in vzdržuje Vaše lase zdrave, odstrani prhljaj in preprečuje izpadanje las.

Izjava siromaka, ki mu je voda vse vzela

Ni res, da je Sokol v Sv. Križu prejel kakršnokoli zbirko, ki je bila v Brežicah nabrana za Strgarja Franceta. Prav tako ni res, da je Sokol v Sv. Križu razdelil med svoje člane in prijatelje zbirko, namenjeno Strgarju Francetu. Neresnično je nadalje, da so dobili člani in prijatelji Sokola v Sv. Križu to, kar bi moral dobiti Strgar Franc. Končno pa tudi ni res, da je Sokol v Sv. Križu dal Strgarju Francetu iz neke zbirke, za njega darovane, 20 din.

Res je marveč nasprotno, da za Strgarja v Brežicah sploh ni bila nabrana nobena zbirka, ki bi bila poslana Sokolu v Sv. Križu. Res je tudi, da je Sokol v Sv. Križu dobil le zbirko Sokola v Brežicah, ki je prispela med prvimi zunanji podporami po povodnji. Nadalje je resnično le to, da je Sokol v Sv. Križu razdelil med svoje člane samo ono podporo, ki jo je prejel od Sokola v Brežicah, toda ne za Strgarja, marveč za svoje člane. Končno pa je resnica samo ena, namreč, da Strgar sploh ni član Sokola v Sv. Križu in da mu zato Sokol od svoje skromne zbirke tudi ni mogel dati nobene podpore.

Sokolsko društvo Sv. Križ pri Kostanjevici.

V boju s podmornicami

Kako podmornice love in uničujejo

V Sredozemskem morju neznane podmornice sedaj potaplja ruske, španske in angleške ladje, zaradi česar je ves angleški svet razburjen in angleška vojna mornarica pripravlja obsežne ukrepe zoper te neznane podmornice. Prav gotovo pa bo vsakogar zanimalo, kako se dandanes vojne ladje branijo sovražnih podmornic, saj se je nekaj časa zdela, da je še tako močna bojna ladja brez moči zoper podmornico, ki pod morskim dnem skriva plove in meče svoje torpede.

Ko so 22. septembra leta 1914 nemške podmornice prvič potopile v teku slabe ure kar tri angleške križarke, takrat je svet postal pozoren na to nevarno orožje. Najbolj so se seveda razburili Angleži, ki pa so takoj začeli iskati sredstva zoper svojega velikega sovražnika. Kakor pripovedujejo, je bilo takrat staremu Edisonu naročeno, naj iznajde kako uspešno sredstvo. Baje je bil ta veliki in stari iznajditelj več mesecev tako rekoč zaprt v svoji delavnici, kjer je delal poseben aparat, ki je omogočil, da je vsaka ladja s tem aparatom že na daleč lahko zaslišala bližajočo se tujo podmornico. Toda ta Edisonova prizadevanja so dolgo trajala. Med tem pa so si Angleži pomagali tako, da so angleške torpedovke in rušilci vlačili za seboj celo napravo, na katero je bila obešena močna ekrazitna bomba. Ta naprava z bombo vred se je seveda vlekla za vojno ladjo globoko pod vodo. Če je torej kje pod morjem bila skrivna podmornica, je bomba gotovo zadela ob njo, nakar se je užgala in podmornico potopila. Toda ta poskus se menda nikjer ni obnesel.

Kmalu nato so prišle na dan tako zbrane vodne bombe, katere so se užgale, kakor hitro je bomba prišla pod določeni vodni pritisk v globlino. Dandanes so te bombe seveda še popolnejše. Če se užge bomba, ki ima v sebi 50 kg razstreliva, njena eksplozija povzroči pritisk kakih 1000 atmosfer. Čim bolj pa je podmornica oddaljena in čim globlje je, tem manjši je potem na njeno zunanost pritisk eksplozivne bombe. Vendar so te bombe za podmornice silno nevarne. Podmornice sicer prenesejo pritisk kakih 10 atmosfer ali pa še kaj več, mnogo večjega pritiska pa ne more prenesti nobena. In najmanjša poškodba je dovolj, da se mora podmornica ali potopiti ali pa priti na površje, kjer jo potem obdelujejo topovi.

Kajpada je še bolj žalno, ugotoviti, kje je tista podmornica, katero je treba obdelovati z vodnimi bombami. Podmornice se namreč znajo dandanes mnogo bolj skrivati, kakor so se znale med svetovno vojno. Takrat so podmornice spuščale svoje torpede s stisnjenim zrakov, kar pa je povzročilo, da je bila daleč okoli vidna na morju mogočna brazda, ki je potem sovražniku izdala, kje stoji podmornica. Dandanes pa prožijo torpede z električno iskro, zaradi česar je težko dognati, odkod je bil torpedo sprožen. Edisonu se je po dolgem trudu posrečilo napraviti take aparate, ki je bila vsaka ladja z njimi opremljena in ki so ji potem zanesljivo napovedali, ali se odkod bliža kaka podmornica. Že leta 1918 so imele ladje tako izpopolnjene naprave, da je lahko človek, ki je sedel na ladji v zaprti kabini, naprej napovedal, ali se podmornica bliža in odkod prihaja. Lahko je napovedal približevanje vsakega parnika, le jadrnic ni mogel tako na daleč naznaniti, ker pač delajo na morju manj ropota.

Ta naprava je bila prvotno taka, da so jo ladje vlekle za seboj. Bila je kovinska plošča z membrano. Ta pa je bila zvezana z mikrofonom na krovu ladje. Dandanes pa so poslušalne membrane pritrjene na vsaki strani ladjinega trupa pod vodo. Sedaj so ti poslušalni aparati tako imenitno narejeni, da lahko slišijo podmornico, ki leži na dnu morja, če v njej deluje samo kaka majhna sesalka, ali pa če se skuša s pomočjo svojih tako tihih elektromotorjev spraviti v pogon.

Če je torej treba dandanes kje zajeti in z vodnimi bombami uničiti kako podmornico, pošljejo nad njo tri ladje s takimi napravami, ki določajo razdaljo vsakeb. Te tri ladje potem plovejo proti šumi, ki ga zaznamuje njihova naprava. Kjer se vse tri ladje srečajo, tamkaj spodaj je gotovo podmornica. Brž z vodnimi bombami nad njo! Zračni ali oljnati mehurčki, ki vstajajo na površje, naznanjajo, da se je na morskem dnu pravkar dokončala žalostna in da je s podmornico uničenih toliko in toliko človeških življenj.

Draga tiskovna pravda

Te dni se je v Londonu končala tiskovna pravda, v kateri je lastnik londonskega dnevnika »Daily Telegraph« lord Camrose tožil list »Action«, ki ga izdaja znani voditelj angleških fašistov sir Oswald Mosley. Napisal pa je članek urednik lista »Action«, poslanec Beckett. Torej fašisti so lordu Camrose in njegovemu listu očitali, da sta nepatriotična ter veleizdajalsko vodita angleško finančno javnost po navodilih in v korist judovske finance. Lord Camrose je judovski finančnik, ki vzdržuje svoj list za utrjevanje judovske moči med Angleži. Pred sodiščem je lord Camrose dokazal, da ni jud, marveč pristen Valijan. Nato se je obtoženi Beckett opravičil ter obžaloval napade na lorda, ker je bil napačno informiran. Pač pa vztraja pri tem, kar je pisal zaradi finančne politike lista »Daily Telegraph«. Sodnik je nato tožnega urednika obsodil, in sicer mora plačati lordu Camrose 12.500 funtov odškodnine, listu »Daily Telegraph« pa 7500 funtov. Skupaj bo torej zastopnik angleških fašistov moral plačati 20.000 funtov šterlingov, kar je v našem denarju čez 4 milijone dinarjev.

Vahabiti se zopet dvigajo zoper Angleže. Ker v Palestini vse vre, je zbiranje Vahabitov na meji toliko bolj važna zadeva. Vahabiti so bojevito arabsko pleme, ki se bori za islam ter je Anglija z njimi imela že precej sitnosti

Angležem manjka izseljencev

Medtem ko se morajo naši ljudje izseljevati na vse strani sveta, kjer potem garajo za druge, pa Angleži tožijo, da se noben Anglež ne izseljuje več rad ter zaradi tega ostajajo brez angleških izseljencev velikanske površine angleških kolonij. Tega so se Angleži že začeli bati, zaradi česar so pred nekaj leti ustanovili v Londonu državni urad za izseljevanje. Naloga tega urada je, da med Angleži pospešuje izseljevanje v kolonije, kar se je po svetovni vojski ustavilo. Te dni je bil v Londonu kongres tega urada. Kongresa se je udeležilo kakih 400 zastopnikov z vseh strani

širnega angleškega imperija. Lord Horn je na kongresu naglašal, da v Veliki Britaniji, na ozemlju ene kvadratne milje, prebiva 468 ljudi, medtem na isti površini v Avstraliji prebivata le dva človeka - v Kanadi 3, v južni Afriki 10 in na Novi Zelandiji 15. Treba je na ves glas povedati, da so velikanska ozemlja angleškega kolonialnega imperija v ledini, ker manjka ljudi, ki bi mogli naravne zaklade dvigniti ter začeti zemljo obdelavati. V tem pa je znak slabosti ter vir velike nevarnosti za ves angleški imperij.

Lord Bledisloe, bivši guverner na Novi Zelandiji, pa je izjavil, da bi bilo na Novi Zelandiji v prihodnjih 50 letih prostora še za 20 milijonov angleških naseljencev. Nova Zelandija potrebuje angleških izseljencev, angleškega kapitala in angleškihkušenj. Dolžnost angleške vlade mora biti vnaprej poskrbeti, da se bo poslej vsako leto vsaj 50.000 Angležev izselilo v Novo Zelandijo. Enako pa se je pritoževal zastopnik južnoafriške vlade, ki je izjavil, da se zadnja leta tam doli naseljuje vedno več tujcev in vedno manj Angležev.

Ribiški prstan ni ukraden!

Pred nekaj časa so listi poročali, da je bilo vlomljeno v pisarno msgra. Mella v Vatikanu ter je tat pri tej priliki ukradel dragoceni ribiški prstan. Kakor sedaj poroča katoliška korespondenca v Ameriki po svojem zastopniku v Vatikanu, takrat ni bil res ukraden ribiški prstan, pač pa njegov posnetek, kl ga uporabljajo, kadar pečatijo razna apostolska pisma.

»Mamica je pa res krivična, očka! Če jaz grizem nohte, me ošteje in še kako bunko da. Če pa mali bratec kar vso svojo nogo vtakne v usta, pa mamica pravi, da je to nekaj tako srčkanege!«

Loterijska sreča ali smola

Človek kaj rad pričakuje svoje sreče iz loterije. Navadno je razočaran, kadar pa se zdi, da se mu je sreča le nasmejala, pa večkrat sledi še večje razočaranje.

Tako se je zgodilo neki ženski v Leobnu na Zg. Stajerskem. Sanjalo se ji je, da so v loteriji bile izžrebane številke 27, 9, 96. Brž je tekla v bližnjo loterijsko kolekturo, kakršno pri nas poznajo še starejši ljudje, pa je stavila te številke. Gospodična, katera je v kolekturi zapisala njene številke, ji je izročila listek in srečna ženska je hitela domov, prepričana, da bodo njene številke tudi res zadele. Revica pa ni pogledala na listek, ali je gospodična res vse tako napisala, kakor ji je bila naročila. Vse tri številke so prihodnjo soboto res prišle na dan. Ženska je bila vsa blažena ter je hitela v loterijo po denar. Ko pa je pokazala svoj listek, so ji rekli, da ni zadela, ker je stavila na številke 27, 9 in 96. Gospodična se je bila namreč zmotila ter je zadnjo številko napačno zapisala. Ženska pa ni odnehala in je tožila. Sodišče si ni vedelo pomagati. Nazadnje pa so se stranke pobotale. Loterija je ženski izplačala 1100 šilingov ali 88.000 din, zato pa je ženska morala nositi vse pravdne stroške.

Uradniku Sueške družbe v Kairi, g. Jeanu Barlozu, pa se je zgodilo še nekaj hujšega. Kupil je veliko srečko ter jo spravil v žep svoje suknje. Kmalu nato pa se je odpeljal domov na dopust v Pariz. Tukaj je bral, da je glavni dobitnik zadela

Patent za fabrikacijo dežja

Indijancem je bilo že dolgo znano, da po velikih požarih rado začne kmalu deževati. Zato so večkrat, kadar je bila suša, nalašč zažgali svojo veliko prejšjo, nakar se je kmalu ulil dež in zmohil zemljo. To stvar je začel študirati neki Madžar ter je pred kratkim svojo iznajdbo dal patentirati. Ta njegova iznajdba je v tem, da bi bilo ob veliki suši, ki napravi toliko škode na polju, zažgati velikansko množino petroleja, in sicer nič manj kakor en milijon kilogramov, kar bi pomenilo blizu enega milijona dinarjev našega denarja. Mož je takole računal: Leta 1934 je suša na Madžarskem napravila za kake 4 milijarde dinarjev škode. Če bi napravili umetno namakanje, bi to veljalo na en katastrofi oral celih 200 dinarjev, medtem ko bi bil isti učinek dosežen s petrolejem, kar pa bi na en oral veljalo le kakih 15 dinarjev. Račun je torej nad vse lep. Samo vprašanje je, kje se bo dobil bogat dobrotnik, ki bi bil voljan zažgati svojih milijon dinarjev za poskušnjo. Dotodaj pa je ta izum gola in siva teorija.

srečka z njegovo številko. Silno se je prestrašil, ko se je spomnil, da je srečko pustil v Kairi v stari obleki. Brž je odpotoval v Kairo, kjer pa svoje stare suknje ni več našel, ker jo je njegov sluga že prodal starinarju. Srečka je bila všita pod podlogo. Mož je naglo hitel k starinarju, ki pa je suknjo že prodal nekemu mornarju, kateri pa je odšel že kdo ve kam po svetu. Z mornarjem in staro suknjo pa roma po svetu srečka, ki je zadela 10.000 funtov šterlingov ali nad 2 milijona dinarjev. Sedaj g. Barloze išče tistega mornarja. Zelimo mu vso srečo!

Na samotnem otoku pozabljen med podganami

Na Pavlovem otoku v Tihem oceanu je neka francoska družba imela več let delavce, ki so delali konserve. Družba pa je nazadnje na svoje delavce kar pozabila in noben parnik se ni več ustavil na tistem otoku. Ko je nekega dne vendarle pristal tam tuj parnik, je bilo živih le še malo delavcev, pa še ti so bili vsi sestradani. Ko so jih prepeljali v domovino, je nastal velik škandal in pa pravda, ki pa se bo končala tako, da bodo žrtve dobile vsaj nekaj odškodnine. Delavci, katere so srečno v zadnjem hipu rešili, so bili že tako slabi, da niso mogli niti več pokopati tovarišev, ki so pomrli sredi njih.

Nekaj podobnega se je pa zgodilo Američanom. Na podlagi mednarodnih pogodb imajo Ameriške združene države dolžnost med lovom na ljunje imeti na obrežjih vseh Aleutskih otokov svoje straže. Kadar mine čas lova, morajo ladje stražnike odpeljati domov. Taka straža treh mož je bila izkrcana tudi na tako zvanem Podganjem otoku. Ker pa je bilo skrajno slabo vreme, domače ladje niso mogle priti po te tri stražnike. Že meseca februarja letos bi bili morali priti po nje. Vreme pa je to preprečilo. Medtem sta se v čolnu smrtno ponesrečila dva stražnika, ostal je le še eden: Mac Olsen. Sam je ostal na samotnem otoku brez sredstev, sredi neštevilnih čred podgan, ki so ga nadlegovale in grizle. Nazadnje je ušel podganam v mrežo, ki je bila razpeta pod stropom. Toda tudi tukaj so ga našle. Prav gotovo bi ga bile živali požrle, ko bi nazadnje ne bila prišla pomoč. Toda mož je bil sama kost in koža. Ko so ga prepeljali v Ameriko, so videli, da je že skoro blazen. Sedaj ga bodo morali zdraviti.

Japonska pehota naskakuje obzidje stare kitajske trdnjave Paonšansijen na šangajski fronti

Japonskim vojakom dele vodo, katero je pripejala japonska ladja pred šanghaj

Ameriške študentke se v novejšem času najraje vozijo s takimi novimi in udobnimi motornimi kolesi, ko hite v šolo. Motor je spravljen pod sedežem

